

ΟΣΑ
ΑΦΗΣΑΜΕ
ΠΙΣΩ
ΜΑΣ

Τα κακά αγόρια δε ζουν το χάντι εντ..

LUCY SCORE

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Όσα αφήσαμε πίσω μας**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Things we left behind
Από τις Εκδόσεις That's what she said Publishing, Inc.
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lucy Score
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστασία Δεληγιάννη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Δέσποινα Γιανναρούδη
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Lucy Score, 2023

Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and Read N Right Agency.

© Εξωφύλλου: Kari March Designs

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Δεκέμβριος 2023, 5.500 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-5296-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoïou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

LUCY SCORE

ΟΣΑ ΑΦΗΣΑΜΕ ΠΙΣΩ ΜΑΣ

Μετάφραση: Αναστασία Δεληγιάννη

*Στον 12χρονο, τον 17χρονο,
τον 21χρονο και τον 30χρονο εαυτό μου.
Ποτέ δεν ήσουν η καταστροφή που πίστευες πως ήσουν.
Όλα θα πάνε μια χαρά.*

ΜΠΟΥΡΙΤΟ ΓΙΑ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Σλόαν

Η κούνια έτριξε ρυθμικά από κάτω μου καθώς πίεζα με το μεγάλο δάχτυλο του ποδιού μου κόντρα στις σανίδες της βεράντας για να δώσω φόρα. Τα παγερά δάχτυλα του Γενάρη χώνονταν κάτω απ' την κουβέρτα και τις στρώσεις των ρούχων μου. Τσάμπα κόπος, γιατί εγώ ήμουν ήδη παγωμένη μέσα μου.

Το μάτι μου έπεσε στο μισομαραμένο χριστουγεννιάτικο στεφάνι που ήταν κρεμασμένο στη ζωηρόχρωμη μοβ εξώπορτα.

Έπρεπε να το κατεβάσω.

Έπρεπε να επιστρέψω στη δουλειά.

Έπρεπε να γυρίσω στο δωμάτιό μου και να βάλω το αποσμητικό που είχα ξεχάσει.

Προφανώς, έπρεπε να κάνω ένα σωρό πράγματα. Όμως όλα μου φαίνονταν βουνό, λες και το να ξαναμπώ στο σπίτι και ν' ανέβω τη σκάλα για το δωμάτιό μου απαιτούσε το ίδιο ποσό ενέργειας όσο και το ν' ανέβω στην κορυφή του Έβερεστ.

Συγγνώμη, Νοκεμάουτ. Για την ώρα θα πρέπει να τα βγάλεις πέρα με μια βιβλιοθήκاريو που μυρίζει ιδρωτίλα.

Πήρα μια βαθιά ανάσα από τον παγωμένο αέρα, που έκοψε τα πνευμόνια μου σαν ξυράφι. Τι παράξενο που έπρεπε να υπενθυμίζω στον εαυτό μου να κάνει κάτι τόσο ενστικτώδες όσο το ν' αναπνέω. Το πένθος είχε τον τρόπο του να διαποτίζει τα πάντα, ακόμα κι όταν ήσουν προετοιμασμένη γι' αυτό.

Σήκωσα την κούπα του μπαμπά μου με το μότο ΔΑΚΡΥΑ ΑΝΤΙΔΙΚΟΥ και ήπια μια γουλιά από το πρωινό μου κρασί για τόνωση.

Θα περνούσα την υπόλοιπη μέρα μου μέσα στην αποπνιχτική

ζέστη του Αιώνιου Νοκάουτ, όπως ήταν το ανευλαβές όνομα του γραφείου κηδειών στο Νοκεμάουτ. Ο θερμοστάτης του ποτέ δεν έπεφτε κάτω από τους είκοσι τέσσερις βαθμούς Κελσίου, ώστε να νιώθουν άνετα οι κρουνιάρηδες γηραιοί πελάτες που συνήθως φιλοξενούσε.

Η ανάσα μου βγήκε σαν ένα ασημένιο συννεφάκι. Όταν διαλύθηκε στον αέρα, η οπτική μου επαφή με το γειτονικό σπίτι αποκαταστάθηκε.

Ήταν ένα συνηθισμένο διώροφο σπίτι με μπεζ ξυλεπένδυση και λειτουργικά διαμορφωμένη αυλή.

Αν ήθελα να είμαι δίκαιη, η εκκεντρική βικτοριανή οικία μου με την περιμετρική βεράντα και τον πυργίσκο που έβγαζε μάτι έκανε τα περισσότερα άλλα σπίτια να φαίνονται μουντά. Όμως το διπλανό οίκημα είχε κάτι το άψυχο που έκανε την αντίθεση ακόμα πιο έντονη. Τα μοναδικά σημάδια ζωής εδώ και πάνω από μία δεκαετία περιορίζονταν στους εργάτες που έρχονταν για να περιποιηθούν την αυλή και στις σποραδικές επισκέψεις του αντιπαθητικού ιδιοκτήτη του.

Αναρωτιόμουν γιατί δεν το είχε απλώς πουλήσει ή δεν του είχε βάλει φωτιά να γίνει στάχτη και μπουρμπερη. Ή ότι άλλο έκαναν οι γελοιωδώς πλούσιοι άνθρωποι στα μέρη που έκρυβαν σκιές και μυστικά.

Μ' ενοχλούσε που του ανήκε ακόμη. Που ακόμη ερχόταν κι έμενε εδώ από καιρό σε καιρό. Κανείς από τους δυο μας δεν ήθελε να κουβαλάει το φορτίο αυτών των αναμνήσεων. Κανείς από τους δυο μας δεν ήθελε να συνορεύει το σπίτι του με του άλλου.

Η εξώπορτα άνοιξε και βγήκε η μητέρα μου.

Στα μάτια μου η Κάρεν Γουόλτον ήταν πάντοτε πανέμορφη. Ακόμα και σήμερα, ακόμα και με την πρόσφατη θλίψη ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της, έδειχνε αξιολάτρευτη.

«Πώς σου φαίνεται; Το βρίσκεις υπερβολικό;» ρώτησε κάνοντας μια αργή περιστροφή με το νέο της κοντό μαύρο φόρεμα. Το αξιοπρεπές πάνω μέρος με τη λαιμόκοψη χαμόγελο και τα μακριά μανίκια έδινε τη θέση του σε μια παιχνιδιάρικη κοντή φούστα από μαύρο τούλι με γκλίτερ. Τα στιλπνά ξανθά μαλλιά

της, κομμένα κοντό καρέ, τα συγκρατούσε πίσω μια βελούδινη κορδέλα.

Η φίλη μου η Λίνα μάς είχε πάει για ψώνια πριν από μερικές μέρες για να μας βοηθήσει να βρούμε τα ρούχα που θα φορούσαμε στην κηδεία. Το δικό μου ήταν ένα πλεχτό φόρεμα στο χρώμα του εβένου, κοντό κι εφαρμοστό, με τσέπες που κρύβονταν στις ραφές της φούστας του. Ήταν πανέμορφο και δε θα το φορούσα ποτέ ξανά.

«Δείχνεις υπέροχη. Είναι τέλειο», τη διαβεβαίωσα, ανασηκώνοντας μια άκρη της κουβέρτας ως πρόσκληση.

Εκείνη κάθισε δίπλα μου και χτύπησε απαλά το γόνατό μου καθώς μας σκέπαζα και τις δυο.

Αυτή η κούνια είχε ανέκαθεν κεντρική θέση στην οικογενειακή μας ζωή. Εδώ μαζευόμασταν για να τσιμπήσουμε κάτι μετά το σχολείο και να τα πούμε. Σ' αυτή την κούνια συναντιόνταν οι γονείς μου μία φορά τη βδομάδα για να περάσουν λίγο όμορφο χρόνο οι δυο τους. Την Ημέρα των Ευχαριστιών, όταν τελειώναμε με τα πιάτα, την αράζαμε όλοι εδώ με το αγαπημένο μας βιβλίο και μια ζεστή κουβέρτα.

Είχα κληρονομήσει αυτό το γελοιωδώς τεράστιο σπίτι με τα λαδιά, βιολετιά και σκούρα μπλε χρώματα πριν από δύο χρόνια, όταν οι γονείς μου μετακόμισαν στην Ουάσινγκτον για να βρίσκονται πιο κοντά στους γιατρούς του μπαμπά. Πάντοτε το αγαπούσα. Ποτέ δεν υπήρξε άλλο μέρος που να το ένιωσα σπίτι μου. Όμως κάτι τέτοιες στιγμές μ' έκαναν να συνειδητοποιώ ότι, αντί να μεγαλώνει, η οικογένειά μας συρρικνωνόταν.

Η μητέρα μου ξεφύσηξε.

«Λοιπόν, νιώθω σκατά».

«Τουλάχιστον δείχνουμε ωραίες *ακόμα* κι όταν νιώθουμε σκατά», παρατήρησα.

«Σαν πραγματικές Γουόλτον», συμφώνησε.

Η εξώπορτα άνοιξε ξανά και βγήκε η αδερφή μου, η Μείβ. Φορούσε ένα εντυπωσιακό μαύρο κοστούμι κι ένα μάλλινο παλτό και κρατούσε μια κούπα με τσάι που άχνιζε. Έδειχνε όμορφη, όπως πάντα, αλλά κουρασμένη. Κράτησα μια νοερή σημείωση

να της γίνω τσιμπούρι μετά την κηδεία για να βεβαιωθώ ότι δεν της συνέβαινε και κάτι άλλο σοβαρό.

«Πού είναι η Κλόε;» ρώτησε η μητέρα μου.

Η Μείβ την κοίταξε απανδισμένη.

«Κατάφερε να περιοριστεί σε δύο ενδυματολογικές επιλογές και μου είπε ότι χρειάζεται λίγο χρόνο με την καθεμιά τους για να πάρει την τελική απόφαση», απάντησε και στριμώχτηκε στο μαξιλάρι δίπλα στη μαμά μου.

Η ανιψιά μου ήταν φασιονίστα υψηλών αξιώσεων. Όσο υψηλές αξιώσεις μπορεί να έχει ένα δωδεκάχρονο κορίτσι με περιορισμένο χαρτζιλίκι στην επαρχία της Βιρτζίνια.

Μείναμε για λίγο να κουνιόμαστε σιωπηλές, η καθεμιά χαμένη στις αναμνήσεις της.

«Θυμάσαι τότε που ο πατέρας σου αγόρασε εκείνο το χριστουγεννιάτικο δέντρο που ήταν τόσο φουντωτό, ώστε δε χωρούσε να περάσει από την εξώπορτα;» ρώτησε η μαμά μ' έναν υπόγειο τόνο εύθυμης αναπόλησης.

«Ήταν η αρχή της παράδοσής μας να στολίζουμε δέντρο στη βεράντα», αναθυμήθηκε η Μείβ.

Ένωσα ένα κέντρισμα ενοχής. Δεν είχα στολίσει δέντρο στη βεράντα ετούτη τη χρονιά. Δεν είχα καν στήσει χριστουγεννιάτικο δέντρο μέσα στο σπίτι. Η μόνη εορταστική νότα ήταν αυτό το μαραμένο πια στεφάνι που είχα αγοράσει από το χριστουγεννιάτικο παζάρι στο σχολείο της Κλόε. Ο καρκίνος είχε τα δικά του σχέδια για την οικογένειά μας.

Θα επανόρθωνα τα επόμενα Χριστούγεννα, αποφάσισα. Το σπίτι θα γέμιζε πάλι ζωή. Η οικογένεια μαζεμένη. Γέλια, μπισκότα, αλκοόλ και κακοτυλιγμένα δώρα.

Αυτό θα ήθελε κι ο μπαμπάς. Να ξέρει πως η ζωή συνεχιζόταν, παρότι μας έλειπε τρομερά.

«Ξέρω ότι ο πατέρας σας ήταν αυτός που μας εμψύχωνε όλες», άρχισε η μαμά. «Όμως του υποσχέθηκα ότι θα βάλω τα δυνατά μου. Και αυτό ακριβώς θα κάνω. Θα πάμε σ' εκείνο το γραφείο κηδειών και θα οργανώσουμε την πιο υπέροχη κηδεία που έχει δει ποτέ αυτή η πόλη. Θα γελάσουμε και θα κλάψουμε και θα θυ-

μηθούμε πόσο τυχερές ήμασταν που τον είχαμε κοντά μας για όσον καιρό τον είχαμε».

Η Μείβ κι εγώ κουνήσαμε καταφατικά το κεφάλι, με τα μάτια μας να βουρκώνουν. Βλεφάρισα για να εμποδίσω τα δικά μου δάκρυα να κυλήσουν. Το τελευταίο πράγμα που χρειαζόταν η μητέρα μου ή η αδερφή μου ήταν να βρεθούν αντιμέτωπες μ' ένα ηφαιστειακό ξέσπασμα λύπης.

«Μπορώ να έχω ένα “ναι, που να πάρει”;» είπε η μαμά.

«Ναι, που να πάρει!» απάντησαν οι τρεμάμενες φωνές μας.

«Αυτό ήταν για κλάματα».

«Τι μας λες; Συγγνώμη που δε χοροπηδάμε απ' τη χαρά μας που θα πάμε στην κηδεία του μπαμπά!» είπα ξινισμένα.

Τότε εκείνη έχωσε το χέρι σε μια τσέπη του φουστανιού της κι έβγαλε ένα ροζ παγουράκι από ανοξείδωτο ατσάλι.

«Αυτό θα βοηθήσει».

«Είναι 09:32 το πρωί», παρατήρησε η Μείβ.

«Εγώ πίνω κρασί», απάντησα υψώνοντας την κούπα μου.

Η μητέρα μου έδωσε στην αδερφή μου το κομψό παγουράκι.

«Όπως συνήθιζε να λέει ο πατέρας σου, “Δεν μπορούμε να πίνουμε όλη μέρα αν δεν αρχίσουμε από τώρα”».

Η Μείβ αναστέναξε.

«Ωραία. Αν όμως αρχίσουμε να πίνουμε από τώρα, θα νοικιάσουμε ένα αυτοκίνητο με σοφέρ για να μας πάει στην κηδεία».

«Πίνω σ' αυτό», συμφώνησα.

«Στην υγεία σου, μπαμπά!» είπε η αδερφή μου και ήπιε μια γουλιά από το παγουράκι μορφάζοντας.

Μετά το έδωσε πίσω και η μαμά μου το ύψωσε σε μια βουβή πρόποση.

Η εξώπορτα ξανάνοιξε απότομα και η Κλόε όρμησε στη βεράντα. Η ανιψιά μου φορούσε ένα μαύρο καλσόν με σχεδιάκια, μοβ σατέν σορτσάκι και πουλόβερ ζιβάγκο με ρίγες στην ύφανση. Τα μαλλιά της ήταν πιασμένα σε δύο μαύρα κεφτεδάκια στην κορυφή του κεφαλιού της. Η Μείβ πρέπει να είχε χάσει σήμερα τη μάχη του μεϊκάπ, γιατί τα βλέφαρα της Κλόε ήταν βαμμένα με σκούρα βιολετιά σκιά.

«Πιστεύεις ότι αυτό θα τραβήξει την προσοχή μακριά από τον παππού;» ρώτησε φέρνοντας τα χέρια της στη μέση και παίρνοντας πόζα.

«Χριστέ μου!» μουρμούρισε η αδερφή μου μέσα απ' τα δόντια της και τράβηξε ξανά το παγουράκι προς το μέρος της.

«Δείχνεις πανέμορφη, γλυκιά μου», είπε η μαμά χαμογελώντας πλατιά στο μονάκριβο εγγόνι της.

Η Κλόε έκανε μια πιρουέτα.

«Σ' ευχαριστώ και το ξέρω».

Η στρουμπουλή στριμμένη γάτα που είχα κληρονομήσει μαζί με το σπίτι βγήκε μουλωχτά έξω στη βεράντα κοιτάζοντας γύρω της επικριτικά όπως πάντα. Είχαμε δώσει σε αυτό το ημίγριο ψωριάτικο πλάσμα το μεγαλοπρεπές όνομα «Λαίδη Μίλντρεντ Μιάουτον». Με τον καιρό το συντομέψαμε σε «Μίλι Μιάου». Τώρα πια, όταν αναγκάζονται να της πω για χιλιοστή φορά να μη γρατζουνάει την πλάτη του καναπέ, τη φώναζα απλώς «Μιάου Μιάου» – ή, συχνότερα, «Έι, Μαλακισμένο».

«Μπες μέσα, Μιάου Μιάου, αλλιώς θα μείνεις έξω όλη μέρα», την προειδοποίησα.

Η γάτα δεν μπήκε στον κόπο ν' ανταποκριθεί. Αντίθετα, τρίφτηκε πάνω στο μαύρο καλσόν της Κλόε και μετά κάθισε δίπλα στα πόδια της για να περιποιηθεί δεόντως τα γατίσια της απόκρυφα.

«Αηδία!» σχολίασε η Μείβ.

«Τέλεια. Τώρα θα πρέπει να τινάξω τις τρίχες απ' το καλσόν μου», παραπονέθηκε η Κλόε χτυπώντας κάτω τη μια της μπότα.

«Πάω να βρω το ρολό για τις τρίχες», προσφέρθηκα και σηκώθηκα από την κούνια, σκουντώντας τη γάτα με το πόδι μου και κάνοντάς τη να γυρίσει ανάσκελα εκθέτοντας την αφράτη κοιλιά της. «Ποιος θέλει κρασί για πρωινό;»

«Ξέρεις τι λένε», απάντησε η μητέρα μου, τραβώντας την αδερφή μου να σταθεί όρθια. «Το σαρντονέ είναι το πιο σημαντικό γεύμα της ημέρας».

Η ΖΕΣΤΗ, ΠΑΡΗΓΟΡΗΤΙΚΗ ΘΟΛΟΥΡΑ απ' το αλκοόλ άρχισε να διαλύεται γύρω στις δύο ώρες από την έναρξη των συλλυπητήριων επισκέψεων. Δεν ήθελα να βρίσκομαι εδώ, να στέκομαι μπροστά σε μια ανοξείδωτη τεφροδόχο μέσα σ' ένα δωμάτιο με καταθλιπτική ταπετσαρία που απεικόνιζε παγόνια, να δέχομαι συλλυπητήρια και να ακούω ιστορίες για το πόσο σπουδαίος άντρας ήταν ο Σάμιον Γουόλτον.

Δε θα υπήρχαν πια καινούργιες ιστορίες, συνειδητοποίησα. Ο γλυκός, πανέξυπνος, καλόκαρδος και ασυμβίβαστος πατέρας μου είχε χαθεί. Και μας είχε αφήσει μόνες μας με τις αναμνήσεις, που δε θα κατάφερναν ούτε κατά διάνοια να γεμίσουν το κενό το οποίο είχε αφήσει πίσω του η απουσία του.

«Δεν ξέρω τι θ' απογίνουμε χωρίς τον θείο Σάμιον», είπε η ξαδέρφη μου η Νέσα, ταχταρίζοντας το στρουμπουλό μωρό που στήριζε στον έναν της γοφό, ενώ ο άντρας της προσπαθούσε να κάνει καλά το ντυμένο με κοστούμακι και παπιγιόν τριχρόνο αγοράκι τους. Ο μπαμπάς μου φορούσε πάντοτε παπιγιόν. «Με τη μαμά σου έρχονταν μία φορά τον μήνα να μας κρατήσουν τα παιδιά για να μπορούμε να βγούμε το βράδυ μόνοι μας με τον Γουίλ».

«Λάτρευε να περνάει χρόνο με τα παιδιά σας», τη διαβεβαίωσα.

Οι γονείς μου δεν το είχαν μυστικό ότι ήθελαν ένα σπιτικό γεμάτο παιδιά. Αυτός ήταν ο λόγος που είχαν αγοράσει μια δαιδαλώδη βικτοριανή έπαυλη με δεκαοχτώ δωμάτια και τραπεζαρία τόσο μεγάλη ώστε να φιλοξενεί άνετα είκοσι άτομα. Η Μείβ, κάνοντας φιλότιμα το καθήκον της, τους είχε σκαρώσει ένα εγγόνι, όμως το διαζύγιο και μια φιλόδοξη καριέρα στη δικηγορία είχαν για την ώρα ανακόψει τα σχέδια για ένα δεύτερο.

Και ερχόμαστε σ' εμένα. Επικεφαλής βιβλιοθηκάριος της καλύτερης δημόσιας βιβλιοθήκης των τριών όμορων κομητειών, ξεπατωνόμουν στη δουλειά για να επεκτείνω τον κατάλογο των βιβλίων μας, τα προγράμματα και τις υπηρεσίες μας. Όμως δε βρισκόμουν ούτε εκατοστό πιο κοντά στον γάμο και την τεκνοποίηση απ' ό,τι στα τριάντα μου. Που τα είχα καβατζάρει... ε λοιπόν, κάμποσο καιρό πριν.

Η μπέμπα της Νέσα έφτυσε ένα σμέουρο προς το μέρος μου δείχνοντας υπερβολικά ευχαριστημένη με τον εαυτό της.

«Ωχ ωχ!» έκανε η ξαδέρφη μου.

Ακολούθησα το βλέμμα της μέχρι το τρίχρονο αγοράκι, που ξέφευγε διαρκώς από τον πατέρα του κάνοντας κύκλους γύρω από τη στήλη της τεφροδόχου.

«Κράτα μια στιγμή», μου είπε η Νέσα, πασάροντάς μου το μωρό. «Η μαμά καλείται να σώσει την κατάσταση αθόρυβα και με χάρη».

«Ξέρεις», είπα στο μωρό, «νομίζω πως ο μπαμπάς μου θα το έκανε πολύ κέφι αν ο αδερφός σου σκόρπιζε κατά λάθος τις στάχτες του σήμερα. Θα του φαινόταν πολύ αστείο».

Εκείνο με κοίταξε με τα πιο μεγάλα και γαλανά μάτια που είχα δει ποτέ γεμάτα κουκουβαγίσια περιέργεια. Ήταν σχεδόν φαλακρό, με τα λιγοστά του μαλλάκια προσεκτικά στερεωμένα κάτω από μια τσαχπίνικη ροζ κορδέλα με φιόγκο. Μια κατασालιωμένη μπουνίτσα υψώθηκε προς το μέρος μου κι ένα δαχτυλάκι σύρθηκε πάνω στο μάγουλό μου.

Το φαφούτικο χαμόγελο με ξάφνιασε, όπως και το γάργαρο γέλιο που ξεπήδησε κάπου μέσα από τη στρογγυλή του κοιλίτσα. Ένα κύμα ευτυχίας –του είδους εκείνου της αφρίζουσας ευτυχίας που φέρνει στο μυαλό σαμπάνια που ξεχειλίζει– φούσκωσε μέσα μου.

«Η κρίση αποφεύχθηκε», δήλωσε η Νέσα όταν επανεμφανίστηκε. «Α! Σε συμπάθησε».

Η ξαδέρφη μου πήρε την κόρη της από τα χέρια μου κι εγώ ξαφνιάστηκα από το αίσθημα κενού που μου άφησε η απομάκρυνση του ζεστού, χαρωπού βάρους από την αγκαλιά μου. Ζαλισμένη, παρακολούθησα τη μικρή οικογένεια να προχωράει παρακάτω στην ουρά για να συλλυπηθεί τη μητέρα και την αδερφή μου.

Είχα ακούσει για γυναικεία βιολογικά ρολόγια που έπαιρναν ξαφνικά μπρος με τη μυρωδιά ενός μωρουδίστικου κεφαλιού, όμως να ξεκινάει η αντίστροφη μέτρηση σε μια κηδεία; Αυτό ήταν παγκόσμια πρωτιά.

Φυσικά και ήθελα οικογένεια. Πάντοτε θεωρούσα ότι θα έβρι-

σκα τον χρόνο: μετά το πανεπιστήμιο, όταν θα σιγούρευα την πρώτη μου δουλειά, όταν θα εξασφάλιζα τη δουλειά των ονείρων μου στην πόλη όπου μεγάλωσα, όταν θα ολοκλήρωνα τη μετακόμηση της βιβλιοθήκης στο καινούργιο της κτίριο...

Όμως δε θα γινόμουν πιο νέα καθώς θα περνούσαν τα χρόνια. Τα ωαριά μου δε θα γίνονταν ως διά μαγείας πιο ακμαία. Αν ήθελα δική μου οικογένεια, έπρεπε να βάλω μπρος τώρα.

Να πάρει!

Το ένστικτο της αναπαραγωγής πήρε το πάνω χέρι κι έκοψα από πάνω μέχρι κάτω τον Μπαντ Νίκελμπι τη στιγμή που βρέθηκε μπροστά μου για να μου εκφράσει τα συλλυπητήριά του. Το αδύνατο σαν σπιρτόξυλο κορμί του Μπαντ ήταν πάντα ντυμένο με φόρμες εργασίας. Μιας και φορούσα κι η ίδια γυαλιά, δε με πείραζε το αλά Τζον Λένον στιλ του. Όμως η μακριά ασημιά αλογουρά του και τα σχέδιά του να αποσυρθεί και να κατασκευάσει ένα απολύτως αυτάρκες καταφύγιο στη Μοντάνα μού χαλούσαν τα πλάνα.

Χρειαζόμουν έναν άντρα αρκετά νέο ώστε να θέλει να φάει το πακέτο των μωρών μαζί μου. Κατά προτίμηση εδώ, με όλες τις ανέσεις του πολιτισμού και μερικά πολυκαταστήματα τριγύρω.

Το ξύπνημα του βιολογικού μου ρολογιού διακόπηκε από την άφιξη του Νοξ και της Ναόμι Μόργκαν. Το μουσάτο κακό παιδί του Νοκεμάουτ είχε δαγκώσει για τα καλά τη λαμαρίνα με τη νυφούλα που την είχε κοπανήσει από τον γάμο της και εμφανίστηκε απροσδόκητα στην πόλη πριν από κάνα χρόνο. Μαζί είχαν καταφέρει να υλοποιήσουν το ρομαντικό «κι έζησαν αυτοί καλά» που υπόσχονταν τα βιβλία τα οποία καταβρόχθιζα ως έφηβη... και ως νεαρή ενήλικας... κι ακόμα παραπέρα, μέχρι και την περασμένη εβδομάδα.

Και μιλώντας για ένστικτο αναπαραγωγής, ο κοστουμαρισμένος γκρινιάρης Νοξ –με τη γραβάτα στραβοδεμένη λες και δεν μπορούσε να μπει στον κόπο να τη φτιάξει σωστά– ήταν σίγουρα φτιαγμένος για να γίνει πατέρας. Πίσω του εμφανίστηκε ο ρωμαλέος αδερφός του ο Ναζ, ντυμένος με την αστυνομική στολή του. Κρατούσε κτητικά το χέρι της αρραβωνιαστικιάς του, της

πανέμορφης και κομψότατης Λίνας. Και οι δύο άντρες ήταν περιπτώσεις θεϊκού σπέρματος.

Ανάγκασα τον εαυτό μου να βγει από τους ρεμβασμούς στους οποίους με είχαν βυθίσει οι γενετήσιες ορμές μου.

«Παιδιά, σας ευχαριστώ που ήρθατε», τους είπα.

Η Ναόμι έδειχνε τόσο θηλυκή και τρυφερή με το σκούρο μπλε μάλλινο φόρεμά της και τα καστανά μαλλιά της χτενισμένα σε περιποιημένες μπούκλες. Η αγκαλιά της μύριζε αδιόρατα καθαριστικό με άρωμα λεμόνι, κάτι που μ' έκανε να χαμογελάσω. Όποτε η Ναόμι αγχωνόταν ή βαριόταν ή χαιρόταν, καθάριζε. Ήταν ο τρόπος της να εκφράζει την αγάπη της. Η βιβλιοθήκη ήταν πιο καθαρή από ποτέ απ' όταν εκείνη ανέλαβε τον ρόλο της συντονίστριας κοινοτικών δράσεων.

«Λυπόμαστε για τον Σάιμον. Ήταν τόσο υπέροχος άνθρωπος», είπε. «Χαίρομαι που μου δόθηκε η ευκαιρία να τον γνωρίσω την Ημέρα των Ευχαριστιών».

«Κι εγώ επίσης», συμφώνησα.

Αυτή ήταν η τελευταία μεγάλη γιορτή που είχε γίνει στο πατρικό μου. Το σπίτι ήταν φίσκα από φίλους, συγγενείς και φαγητό. Τόσο. Πολύ. Φαγητό. Παρά την αρρώστια του, ο μπαμπάς έπλεε σε πελάγη ευτυχίας.

Στην ανάμνηση αυτή, ένα νέο κύμα θλίψης με κατέκλυσε και χρειάστηκε να επιστρατεύσω όλες μου τις δυνάμεις για να μη λυγίσω και αφήσω να μου ξεφύγει η άσχημη κραυγή την οποία κατάφερα να μεταμφιέσω σε λόξιγκα καθώς αποτραβιόμουν από την αγκαλιά της Ναόμι.

«Συγγνώμη. Φταίει το κρασί που κατέβασα για πρωινό», αυτοσχεδίασα.

Η φίλη μας η Λίνα πλησίασε κι αυτή. Τα πόδια της έδειχναν ατέλειωτα και φαινόταν στην τσίτα παρά το σέξι κοστούμι και τα εντυπωσιακά τακούνια της. Έκανε μια γκριμάτσα και μετά έγειρε μπροστά και με αγκάλιασε αδέξια. Η Λίνα δεν ήταν ο τύπος του ανθρώπου που του άρεσε ν' αγγίζει τους άλλους, με εξαίρεση τον Ναζ. Αυτό μ' έκανε να εκτιμήσω ακόμα περισσότερο τη χειρονομία της.

Αν όμως οι άνθρωποι δε σταματούσαν να είναι τόσο καλοί μαζί μου, σύντομα το φράγμα που συγκρατούσε το ξέχειλο ποτάμι της θλίψης μου θα ράγιζε.

«Είναι απαίσιο», ψιθύρισε πριν με αφήσει.

«Ναι. Πραγματικά απαίσιο», συμφώνησα, ξεροβήχοντας για να καθαρίσω τον λαιμό μου και απωθώντας τα συναισθήματά μου. Μπορούσα να καταφύγω στον θυμό. Ο θυμός ήταν εύκολος και ξεκάθαρος, μπορούσε να σε μεταμορφώσει, να αποδειχτεί πανίσχυρος. Όμως τα πιο περίπλοκα συναισθήματα δεν ένιωθα άνετα να τα μοιράζομαι με άλλους.

Η Λίνα έκανε ένα βήμα πίσω και έπιασε μαλακά το μπράτσο του Νας.

«Τι θα κάνεις ύστερα απ' αυτό το... ξεφάντωμα;» με ρώτησε.

Ήξερα πολύ καλά γιατί ρωτούσε. Θα ήταν εκεί για μένα αν τους το ζητούσα. Μα τι λέω, θα ήταν εκεί ακόμα κι αν δεν τους το ζητούσα! Αν πίστευαν έστω και για μια στιγμή ότι χρειαζόμουν έναν ώμο για να κλάψω πάνω του, ένα καλοφτιαγμένο κοκτέιλ ή ένα σφουγγάρισμα στα πατώματα, η Ναόμι και η Λίνα θα ήταν εκεί.

«Η μαμά έκλεισε να περάσει το βράδυ σε κάποιο σπα με φίλες της και η Μείβ θα κάνει απόψε τραπέζι για τους συγγενείς μας που ήρθαν από άλλες πόλεις», είπα. Δεν ήταν ψέματα. Η αδερφή μου *πράγματι* θα τραπέζωνε τους θείους, τις θείες και τα ξαδέρφια μας. Όμως εγώ είχα ήδη αποφασίσει να προσποιηθώ πως είχα ημικρανία και να περάσω τη νύχτα αφήνοντας ελεύθερο τον αξιοθρήνητο χείμαρρο της λύπης μου στη μοναξιά του δικού μου σπιτιού.

«Κανόνισε να βρεθούμε σύντομα. Αλλά όχι στη δουλειά», πρόσθεσε αυστηρά η Ναόμι. «Πάρε όσον χρόνο χρειάζεσαι».

«Ναι, βέβαια. Σ' ευχαριστώ», είπα.

Οι φίλες μου προχώρησαν στην ουρά προς τη μαμά μου, αφήνοντας τους μελλοντικούς μπαμπάδες των μωρών τους μαζί μου.

«Τι σκατοκατάσταση», είπε βαρύνουσα ο Νοξ όταν με αγκάλιασε.

Χαμογέλασα με το πρόσωπο πάνω στο στήθος του.

«Δεν έχεις κι άδικο».

«Αν χρειαστείς κάτι, Σλόι Μπαλόι...», είπε ο Νας κάνοντας ένα βήμα μπροστά για να μ' αγκαλιάσει κι αυτός.

Δε χρειαζόταν ν' αποτελειώσει τη φράση του. Είχαμε μεγαλώσει μαζί. Ήξερα πως μπορούσα να στηρίζομαι πάνω του για τα πάντα. Και στον Νοξ επίσης, παρόλο που εκείνος ποτέ δε θα προσφερόταν. Απλώς θα εμφανιζόταν και θα έκανε σκυθρωπός κάποια δουλειά που έπρεπε να γίνει, εκδηλώνοντας με αυτόν τον τρόπο το νοιάξιμό του. Κι έτσι και επιχειρούσα να τον ευχαριστήσω, θα γινόταν έξαλλος.

«Σας ευχαριστώ, παιδιά».

Ο Νας τραβήχτηκε πίσω και εξέτασε το πλήθος που ξεχυνόταν από την αίθουσα στο φουαζέ. Ακόμα και σε μια κηδεία ο αρχηγός της αστυνομίας φερόταν σαν τσομπανόσκυλο που φρόντιζε πάντα για την ασφάλεια του κοπαδιού του.

«Ποτέ δεν ξεχάσαμε τι έκανε ο μπαμπάς σου για τον Λούσιαν», μου είπε.

Αμέσως σφίχτηκα. Κάθε φορά που κάποιος ανέφερε το όνομα αυτού του άντρα, ήταν σαν να χτυπούσε ένα καμπανάκι μες στο μυαλό μου, δονώντας τα κόκαλά μου σαν να σήμαινε κάτι για μένα. Όμως δε σήμαινε τίποτα. Όχι πια. Εκτός κι αν το «Μισώ αυτόν τον άνθρωπο» μπορούσε να λογιστεί ως «κάτι».

«Ναι... καλά, ο μπαμπάς μου βοήθησε πολύ κόσμο στη ζωή του», απάντησα μουδιασμένα.

Ήταν αλήθεια. Ο Σάιμον Γουόλτον είχε δώσει τον καλύτερό του εαυτό ως δικηγόρος, προπονητής, μέντορας και πατέρας. Εδώ που τα λέμε, αυτός και ο σπουδαίος του χαρακτήρας ευθύνονταν, κατά πάσα πιθανότητα, για το ότι ήμουν ακόμη ανύπαντρη και άτεκνη. Σε τελική ανάλυση, πώς ήταν δυνατόν να βρω τον σύντροφο της ζωής μου, όταν κανείς δεν μπορούσε να αρθεί στο ύψος αυτού που οι γονείς μου είχαν βρει ο ένας στον άλλον;

«Κατά φωνή...» είπε ο Νοξ.

Γυρίσαμε όλοι να κοιτάξουμε προς το άνοιγμα της πόρτας στο πίσω μέρος της αίθουσας, που αίφνης φάνηκε να συρρικνώνεται μπροστά στον κατηφή άντρα με το εξωφρενικά ακριβό κοστούμι.

Τον Λούσιαν Ρόλινς. Λους ή Λούσι για τους φίλους του, που

δεν ήταν και πολλοί. Λούσιφερ για μένα και για τους υπόλοιπους αμέτρητους εχθρούς του. Εωσφόρος.

Μισούσα τον τρόπο που αντιδρούσε το κορμί μου στη θέα αυτού του άντρα κάθε φορά που έμπαινε σ' ένα δωμάτιο. Αυτή την εγρήγορση του σώματός μου, που μυρμήγκιαζε ολόκληρο λες και όλα τα νεύρα μου δέχονταν ταυτόχρονα το ίδιο μήνυμα.

Μπορούσα να χειριστώ αυτή την ενστικτώδη βιολογική προειδοποίηση για την παρουσία κάποιου κινδύνου. Στο κάτω κάτω, δεν υπήρχε τίποτα το ασφαλές σ' αυτόν τον άντρα. Αυτό που δεν μπορούσα να χειριστώ ήταν ο τρόπος που το μυρμήγκιασμα μετατρέποταν αμέσως σ' ένα θερμό, χαρούμενο, αντανakλαστικό *Να σε επιτέλους*, λες και δεν έβλεπα την ώρα να εμφανιστεί.

Θεωρούσα ότι ήμουν μια ανοιχτόμυαλη και αρκετά ώριμη ενήλικας που ζούσε τη ζωή της και άφηγε τους άλλους να ζουν τη δική τους ζωή. Όμως δεν άντεχα τον Λούσιαν. Και μόνο το γεγονός της ύπαρξής του με έβγαζε απ' τα ρούχα μου. Κάτι που χρειαζόταν να υπενθυμίζω στον εαυτό μου κάθε αναθεματισμένη φορά που εκείνος πρόβαλλε μπροστά μου σαν να τον είχε καλέσει κάποιος ανόητο, απεγνωσμένο κομμάτι της ψυχής μου. Να μου υπενθυμίζω ότι δεν ήταν πια το πανέμορφο, ατίθασο αγόρι των ονείρων μιας έφηβης βιβλιοφάγου.

Ότι ο Λούσιαν, εκείνο το ονειροπόλο, γεμάτο ελπίδες αγόρι που κουβαλούσε ένα φορτίο υπερβολικά βαρύ για τους ώμους του, είχε χαθεί. Δίνοντας τη θέση του σ' έναν ψυχρό, αδίστακτο άντρα που με μισούσε όσο τον μισούσα κι εγώ.

Σ' εμπιστευόμουν, Σλόαν. Κι εσύ πρόδωσες αυτή την εμπιστοσύνη. Μου έκανες περισσότερο κακό απ' όσο θα μπορούσε ποτέ να μου κάνει εκείνος.

Ήμασταν πια διαφορετικοί άνθρωποι κι οι δυο μας. Και κάθε φορά που τα βλέμματά μας συναντιόνταν, την ατιμόσφαιρα φόρτιζε αυτή η οικεία, άβολη σιωπηρή παραδοχή.

Ήταν παράξενο να έχω ένα μυστικό με το αγόρι που είχα κάποτε ερωτευτεί και να πρέπει τώρα να το μοιράζομαι με τον άντρα που μισούσα τόσο. Υπήρχε ένα υπόγειο νόημα σε κάθε μας αλληλεπίδραση. Ένα νόημα που κανείς πέρα από εμάς τους δυο δεν

μπορούσε να αποκρυπτογραφήσει. Κι ίσως μια μικρή, ανόητη, σκοτεινή γωνίτσα μέσα μου να ένιωθε κάποια έξαψη κάθε φορά που οι ματιές μας συναντιόνταν. Λες κι αυτό το μυστικό μάς έδενε σ' έναν δεσμό που δε θα μπορούσε ποτέ να σπάσει.

Ο Λούσιαν προχώρησε, με το πλήθος να χωρίζει στο διάβα του για να περάσει, καθώς το κύρος και ο πλούτος τού άνοιγαν τον δρόμο.

Όμως δεν ήρθε προς το μέρος μου. Πήγε κατευθείαν στη μητέρα μου.

«Γλυκό μου αγόρι». Η μαμά άνοιξε τα χέρια της και ο Λούσιαν χώθηκε στην αγκαλιά της, σφίγγοντάς τη μ' έναν τρόπο που έδειχνε ανησυχητική οικειότητα.

Γλυκό της αγόρι; Ο Λούσιαν ήταν ένας μεγαλομανής σαραντάρης.

Οι αδερφοί Μόργκαν προχώρησαν να συναντήσουν τον φίλο τους και να συλλυπηθούν τη μαμά μου.

«Πώς τα πάτε, Σλόαν;» ρώτησε η κυρία Τουίντι, η ηλικιωμένη γειτόνισσα του Νας και τακτική θαμώνας του γυμναστηρίου, παίρνοντας τη θέση τους μπροστά μου. Φορούσε μια κατάμαυρη βελουτέ φόρμα γυμναστικής και μια πένθιμη αντιδρωτική πετσετέ κορδέλα συγκρατούσε τα μαλλιά της μακριά από το πρόσωπό της.

«Καλά είμαστε. Σας ευχαριστώ πάρα πολύ που ήρθατε», της είπα, πιάνοντας το γεμάτο κάλους χέρι της.

Με την άκρη του ματιού μου είδα τη μητέρα μου ν' αποτραβιέται ελαφρώς από την αγκαλιά του Λούσιαν.

«Δε βρίσκω λόγια να σ' ευχαριστήσω. Ποτέ δε θα μπορέσω να σου ξεπληρώσω τα όσα έκανες για τον Σάιμον. Για μένα. Για την οικογένειά μας», του είπε με μάτια γεμάτα δάκρυα.

Ορίστε; Τα μάτια μου δεν είχαν άλλη επιλογή παρά να στραφούν στο διαβολικά όμορφο πρόσωπο του Λούσιαν.

Θεέ μου, ήταν κούκλος! Με μια υπερφυσική, θεική ομορφιά. Σίγουρα τα διαβολάκια που θα έσπερνε θα ήταν χάρμα οφθαλμών!

Όχι. Όχι. Αποκλείεται. Με τίποτα. Ο βιολογικός μου κατήφορος δεν επρόκειτο να με ρίξει τόσο χαμηλά ώστε να εξετάσω τον Λούσιαν Ρόλινς ως πιθανό ερωτικό σύντροφο.

«Ξέρεις, λένε ότι η άσκηση με βάρη βοηθάει στην αντιμετώπιση του πένθους. Θα σου έκανε καλό να περάσεις απ' το γυμναστήριο μες στη βδομάδα. Η ομάδα μου θα σε φροντίσει», έκρωξε η κυρία Τουίντι, τη στιγμή που εγώ τέντωνα τ' αυτιά μου για να κρυφακούσω όσα έλεγαν η μητέρα μου κι ο Λούσιαν.

«Εγώ είμαι αυτός που χρωστάει και στους δυο σας», της απάντησε εκείνος με φωνή βραχνή από το συναίσθημα.

Μα τι στα κομμάτια συζητούσαν; Εντάξει, οι γονείς μου κι ο Λούσιαν είχαν έρθει κοντά τότε που εκείνος ήταν ο δύστροπος έφηβος της διπλανής πόρτας. Όμως αυτό που κουβέντιαζαν τώρα έδειχνε πιο βαθύ, πιο πρόσφατο. Τι συνέβαινε και γιατί εγώ δεν ήξερα τίποτα γι' αυτό;

Δάχτυλα κροτάλισαν μπροστά στο πρόσωπό μου, αποσπώντας με απότομα απ' τις σκέψεις μου.

«Είσαι εντάξει, μικρή; Φαίνεσαι χλωμή. Θέλεις ένα σνακ; Έχω μια μπάρα πρωτεΐνης κι ένα παγουράκι εδώ μέσα», είπε η κυρία Τουίντι, που βάλθηκε να ψαχουλεύει μέσα στον αθλητικό της σάκο.

«Νιώθεις καλά, Σλόαν;» ρώτησε κι η μαμά ακούγοντας τη φασαρία.

Τόσο εκείνη όσο και ο Λούσιαν είχαν γυρίσει τώρα και με κοιτούσαν.

«Νιώθω μια χαρά», βιάστηκα να τη διαβεβαιώσω.

«Είναι έτοιμη να λιποθυμήσει», με κάρφωσε η κυρία Τουίντι.

«Πραγματικά είμαι μια χαρά», επέμεινα εγώ, αποφεύγοντας να κοιτάξω τον Λούσιαν κατάματα.

«Στέκεσαι όρθια εκεί πέρα για πάνω από δύο συνεχόμενες ώρες. Γιατί δεν πας να πάρεις λίγο καθαρό αέρα;» πρότεινε η μητέρα μου. Ήμουν έτοιμη να της επισημάνω ότι κι εκείνη στεκόταν όρθια την ίδια ώρα, αλλά τότε στράφηκε στον Λούσιαν. «Μήπως θα μπορούσες;»

Εκείνος κούνησε το κεφάλι του καταφατικά και ξαφνικά βρέθηκε μέσα στον προσωπικό μου χώρο.

«Θα τη βγάλω εγώ έξω».

«Είμαι μια χαρά», επανέλαβα, κάνοντας ένα πανικόβλητο βήμα

προς τα πίσω. Τον δρόμο διαφυγής μου έφραζε μια τεράστια σύνθεση από νεκρώσιμα λουλούδια. Ο πισινός μου σκούνηξε τη βάση και η ανθοσύνθεση του Πυροσβεστικού Σώματος του Νοκεμάουτ ταλαντεύτηκε επικίνδυνα.

Ο Λούσιαν σταθεροποίησε τα λουλούδια και μετά ακούμπησε το μεγάλο ζεστό χέρι του χαμηλά στη μέση μου. Ένωσα σαν να με χτύπησε κεραυνός ίσια στη σπονδυλική μου στήλη.

Πάντα πρόσεχα να μην τον αγγίζω. Παράξενα πράγματα συνέβαιναν μέσα μου όποτε αγγιζόμασταν.

Δεν πήρα συνειδητά την απόφαση να του επιτρέψω να με οδηγήσει μακριά από την ουρά των ανθρώπων που περίμεναν να μας συλλυπηθούν. Κι όμως να που τον ακολουθούσα σαν κάνα υπάκουο γκόλντεν ριτρίβερ.

Η Ναόμι και η Λίνα έκαναν να σηκωθούν από τις θέσεις τους μ' ένα ανήσυχο ύφος στα πρόσωπά τους. Όμως εγώ κούνησα το κεφάλι μου αρνητικά. Μπορούσα να το χειριστώ μόνη μου.

Ο Λούσιαν με οδήγησε έξω από την ασφυκτικά γεμάτη αίθουσα, στον χώρο της γκαρνταρόμπας, και σε λιγότερο από ένα λεπτό βρέθηκα να στέκομαι στο πεζοδρόμιο μπροστά από το γραφείο κηδειών, αφήνοντας πίσω μου την ασφυκτική πίεση των σωμάτων και το βουητό των συζητήσεων. Ήταν μια σκοτεινή χειμωνιάτικη Τετάρτη. Τα γυαλιά μου είχαν θολώσει από την απότομη αλλαγή της θερμοκρασίας. Παχιά μολυβένια σύννεφα κρέμονταν απειλητικά από πάνω μας, υποσχόμενα χιόνι μέχρι το τέλος της ημέρας.

Ο μπαμπάς αγαπούσε το χιόνι.

«Ορίστε», είπε εκνευρισμένα ο Λούσιαν δίνοντάς μου ένα παλτό.

Ήταν ψηλός, μελαχρινός και σατανικός.

Ήμουν κοντή, ξανθιά και σαστισμένη.

«Δεν είναι δικό μου», του είπα.

«Δικό μου είναι. Φόρεσέ το πριν πεθάνεις απ' το κρύο».

«Αν το φορέσω, θα μου κάνεις τη χάρη να φύγεις;» τον ρώτησα.

Ήθελα να μείνω μόνη. Να ξαναβρώ την ανάσα μου. Να κοιτάξω οργισμένη τα σύννεφα ψηλά στον ουρανό και να πω στον

πατέρα μου ότι μου έλειπε, ότι μισούσα τον καρκίνο, ότι αν χινό-νιζε θα ξάπλωνα ανάσκελα πάνω στο χιόνι και θ' ανοιγόκλεινα τα πόδια και τα χέρια μου για να του φτιάξω έναν άγγελο. Κι ίσως προλάβαινα ν' αφήσω να κυλήσουν και μερικά από τα δάκρυα που συγκρατούσα συσσωρεύοντάς τα μέσα μου.

«Όχι». Πήρε το ζήτημα στα χέρια του κι έριξε το παλτό πάνω στους ώμους μου.

Ήταν φτιαγμένο από ένα ύφασμα σαν κασμίρι, σκουρόχρωμο και βαρύ, με μια απαλή σατέν φόδρα. Πανάκριβο. Σέξι. Κρεμόταν πάνω μου σαν κουβέρτα βαρύτητας. Είχε μια μυρωδιά... παραδεισένια δεν ήταν η κατάλληλη λέξη. Γοητευτικά επικίνδυνη. Η μυρωδιά αυτού του άντρα ήταν σκέτο αφροδισιακό.

«Έφαγες σήμερα;»

Βλεφάρισα ξαφνιασμένη.

«Τι;»

«Έφαγες τίποτα σήμερα;» Τόνισε την κάθε λέξη εκνευρισμένα.

«Δε χρειάζεται να είσαι απότομος μαζί μου σήμερα, Λούσι-φερ». Όμως από τα λόγια μου έλειπε η συνηθισμένη ένταση.

«Θα το πάρω ως όχι».

«Να μας συγχωρείτε κιόλας που για πρωινό είχαμε ούισκι και κρασί».

«Χριστέ μου!» μουρμούρισε. Μετά άπλωσε τα χέρια του προς το μέρος μου.

Αντί να τιναχτώ πίσω ή να του ρίξω μια καρατιά στον λαιμό, στάθηκα αποσβολωμένη. Τι ήταν αυτό τώρα, αδέξια απόπειρα να μ' αγκαλιάσει; Ή προσπαθούσε να μου βάλει χέρι;

«Τι κάνεις εκεί;» τσίριξα.

«Μείνε ακίνητη», με διέταξε. Τα χέρια του εξαφανίστηκαν μέσα στις τσέπες του παλτού του.

Ήταν ακριβώς τριάντα πόντους ψηλότερος από μένα. Το ήξερα επειδή κάποτε είχαμε μετρηθεί. Η γραμμή από το μολύβι που σημάδευε το ύψος του υπήρχε ακόμη στο κατώφλι της κουζίνας μου. Ήταν κι αυτό μέρος της ιστορίας που και οι δυο παριστάνουμε ότι αγνοούσαμε.

Έβγαλε ένα τσιγάρο κι έναν γυαλιστερό ασημένιο αναπτήρα.

Ο Λούσιαν Ρόλινς ήταν άνθρωπος που δε θα αφηνόταν ποτέ να υποκύψει σε κακές συνήθειες. Επέτρεπε στον εαυτό του μόνο ένα τσιγάρο τη μέρα. Έβρισκα τον αυτοέλεγχό του εκνευριστικό.

«Σίγουρα θέλεις να κάνεις τώρα το μοναδικό τσιγάρο της ημέρας σου; Δεν είναι ούτε μεσημέρι καλά καλά», παρατήρησα.

Εκείνος άναψε το τσιγάρο του αγριοκοιτάζοντάς με, έβαλε στην τσέπη τον αναπτήρα του και μετά έβγαλε το κινητό του. Οι αντίχειρές του κινήθηκαν για λίγη ώρα πάνω στην οθόνη, πριν το χώσει ξανά στην τσέπη του σακακιού του. Έβγαλε το τσιγάρο απ' το στόμα του και φύσηξε τον γαλάζιο καπνό, χωρίς να πάψει να με αγριοκοιτάζει.

Κάθε του κίνηση ήταν επιθετική, κοφτή και τσατισμένη.

«Δε χρειάζεται να κάτσεις εδώ να με προσέχεις. Έκανες την εμφάνισή σου, τώρα είσαι ελεύθερος να φύγεις. Είμαι σίγουρη ότι έχεις πιο σημαντικά πράγματα να κάνεις τις Τετάρτες απ' το να τη βγάζεις στο Νοκεμάουτ», του πέταξα.

Με κοίταξε πάνω απ' την άκρη του τσιγάρου του χωρίς να μιλήσει. Ο άνθρωπος είχε τη συνήθεια να με μελετάει μ' ένα ύφος σαν να ήμουν κάτι συναρπαστικά αποκρουστικό. Το ίδιο ύφος με το οποίο κοιτούσα εγώ τους γυμνοσάλιαγκες στην πίσω αυλή μου.

Σταύρωσα τα μπράτσα στο στήθος μου.

«Ωραία. Αφού δε λες να μου αδειάσεις τη γωνιά, γιατί η μαμά μου είπε ότι σου χρωστάει;» τον ρώτησα.

Εκείνος συνέχισε να με κοιτάζει χωρίς να μιλάει.

«Λούσιαν».

«Σλόαν». Πρόφερε το όνομά μου σφυριχτά, σαν προειδοποίηση. Και παρά τα παγωμένα δάχτυλα που ένιωσα να σέρνονται στη ραχοκοκαλιά μου, αντιλήφθηκα κάτι καυτό κι επικίνδυνο να ξετυλίγεται μέσα μου.

«Πρέπει να είσαι τόσο αντιπαθητικός όλη την ώρα;» τον ρώτησα.

«Δε θέλω να τσακωθώ μαζί σου σήμερα. Όχι εδώ».

Σε μια αιφνίδια ταπεινωτική τροπή, τα μάτια μου πλημμύρισαν με καυτά δάκρυα.

Άλλο ένα ιλιγγιώδες κύμα θλίψης με κατέκλυσε, και πάσχισα με όλες μου τις δυνάμεις να το τιθασεύσω.

«Δε θα υπάρξουν άλλες καινούργιες ιστορίες», ψέλλισα.

«Τι;» είπε απότομα.

Κούνησα το κεφάλι μου.

«Τίποτα».

«Είπες ότι δε θα υπάρξουν άλλες καινούργιες ιστορίες», με παρακίνησε.

«Μιλούσα στον εαυτό μου. Δε θα έχω ποτέ ξανά κάποια καινούργια ανάμνηση από τον μπαμπά μου». Για να γίνει ακόμα μεγαλύτερη η ντροπή μου, η φωνή μου ράγισε.

«Γαμώτο», μουρμούρισε ο Λούσιαν. «Κάθισε κάτω».

Ήμουν τόσο απασχολημένη με την προσπάθεια να κρύψω τα άχαρα δάκρυά μου από τον χειρότερο εχθρό μου, ώστε μόλις που συνειδητοποίησα ότι με έσπρωχνε, με τρόπο κάθε άλλο παρά ευγενικό, προς το κράσπεδο του πεζοδρομίου. Τα χέρια του έψαξαν ξανά μέσα στις τσέπες του παλτού του κι ένα μαντίλι εμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά στο πρόσωπό μου.

Δίστασα.

«Αν χρησιμοποιήσεις το παλτό μου για να σκουπίσεις τη μύτη σου, θα σε βάλω να μου αγοράσεις καινούργιο, και δεν έχεις τα λεφτά να το πληρώσεις», με προειδοποίησε κουνώντας το μαντίλι.

Το άρπαξα απ' το χέρι του.

Εκείνος κάθισε δίπλα μου, προσέχοντας ν' αφήσει αρκετούς πόντους απόσταση ανάμεσά μας.

«Δε θέλω να χρειαστεί ν' ακούω την γκρίνια σου επειδή λέρωσες το αγαπημένο σου κοστούμι», μουρμούρισα και μετά φύσηξα με θόρυβο τη μύτη μου στο γελοίο μαντίλι του. Μα ποιος χρησιμοποιεί υφασμάτινα μυξομάντιλα στην εποχή μας;

«Θα προσπαθήσω να συγκρατηθώ», είπε μαλακά.

Καθίσαμε σιωπηλοί ενόσω εγώ έβαζα τα δυνατά μου να ανακτήσω τον αυτοέλεγχό μου. Έγειρα το κεφάλι μου προς τα πίσω και κοίταξα τα βαριά σύννεφα στον ουρανό, προσπαθώντας να στεγνώσω τα δάκρυά μου. Ο Λούσιαν ήταν ο τελευταίος άνθρωπος στη Γη που ήθελα να με δει ευάλωτη.

«Θα μπορούσες να με κάνεις να ξεχαστώ μ' έναν από τους συνήθεις ωραίους καβγάδες μας, ξέρεις», τον κατηγόρησα.

Αναστενάζοντας, φύσηξε άλλο ένα σύννεφο καπνού.

«Εντάξει λοιπόν. Ήταν ηλίθιο και εγωιστικό από μέρους σου να μη φας σήμερα το πρωί. Τώρα η μητέρα σου είναι εκεί μέσα ανησυχώντας και για σένα, σαν να μην ήταν ήδη η μέρα της αρκετά απαίσια. Η αδερφή και οι φίλες σου ανησυχούν ότι δεν τα καταφέρνεις να χειριστείς την κατάσταση. Κι εγώ βρίσκομαι εδώ έξω για να σιγουρευτώ ότι δε θα λιποθυμήσεις, ώστε να μπορέσουν να πενήθσουν με την ησυχία τους».

Όρθωσα το κορμί μου.

«Σ' ευχαριστώ πάρα πολύ για τη φροντίδα».

«Σήμερα έχεις μια δουλειά: να είσαι εκεί για τη μητέρα σου. Να τη στηρίζεις. Να μοιραστείς τον πόνο της. Να κάνεις ό,τι περνάει απ' το χέρι σου για να είσαι αυτό που εκείνη χρειάζεται σήμερα. Εσύ έχασες τον μπαμπά σου, όμως αυτή έχασε τον σύντροφό της. Μπορείς να θρηνησεις με τον τρόπο που θέλεις αργότερα. Όμως σήμερα είναι η μέρα της, και το να την κάνεις ν' ανησυχεί για σένα είναι εντελώς εγωιστικό, ρε γαμώτο».

«Τι κόπανος που είσαι, Λούσιφερ!» Όμως ένας κόπανος οξυδερκής, που δεν έσφαλλε εντελώς.

«Κοίτα να μαζέψεις τα κομμάτια σου, Νεραϊδούλα».

Το παλιό παρατσούκλι κατάφερε το ακατόρθωτο, σαρώνοντας την ασίγαστη θλίψη μου μ' ένα τρομερό κύμα οργής.

«Είσαι ο πιο αλαζονικός, ισχυρογνώμων—»

Ένα σαραβαλιασμένο βανάκι με το μότο «Γεύματα Νοκεμάουτ» στις πόρτες του σταμάτησε μπροστά μας μ' ένα στρίγκλισμα των φρένων και ο Λούσιαν μου έδωσε το τσιγάρο του να του το κρατήσω.

Σηκώθηκε τη στιγμή που ο οδηγός κατέβαζε το τζάμι του.

«Ορίστε, κύριε Ρόλινς». Ο Μπιν Τέιλορ, ο λιπόσαρκος, υπερκινητικός διευθυντής της επιχείρησης έγειρε έξω απ' το παράθυρο και παρέδωσε στον Λούσιαν μια χαρτοσακούλα. Ο Μπιν κατανάλωνε καθημερινά απίστευτες ποσότητες από τηγανητές λιχουδιές, χωρίς να παίρνει ποτέ ούτε γραμμάριο. Μόλις όμως

έκανε να βάλει σαλάτα στο στόμα του, αμέσως φορτωνόταν με κιλά.

Ο Λούσιαν του έδωσε ένα χαρτονόμισμα των πενήντα δολαρίων.

«Κράτα τα ρέστα».

«Σ' ευχαριστώ, φίλε! Λυπάμαι πραγματικά για τον μπαμπά σου, Σλόαν», φώναξε απ' το παράθυρο.

Έσκασα ένα αδιόρατο χαμόγελο.

«Σ' ευχαριστώ, Μπιν».

«Πρέπει να επιστρέψω. Άφησα τη γυναίκα στο πόδι μου και θα μου κάψει τις πατατοτηγανίτες».

Έφυγε, και ο Λούσιαν έριξε τη χαρτοσακούλα στην ποδιά μου.

«Φάε».

Με αυτή την εντολή, έκανε μεταβολή και κατευθύνθηκε με μεγάλα βήματα προς την είσοδο του γραφείου κηδειών.

«Απ' ό,τι φαίνεται, κρατάω το παλτό», του φώναξα.

Τον ακολούθησα για λίγο με το βλέμμα και μετά, όταν σιγουρεύτηκα ότι είχε μπει μέσα, άνοιξα τη χαρτοσακούλα και είδα το αγαπημένο μου μπουρίτο για πρωινό τυλιγμένο σφιχτά με αλουμινόχαρτο. Το μαγαζί του Τέιλορ δεν έκανε ντελίβερι. Και ο Λούσιαν δε θα έπρεπε να γνωρίζει ποιο είναι το αγαπημένο μου πρωινό.

«Εξοργιστικό», μουρμούρισα μέσα απ' τα δόντια μου, προτού φέρω για μια στιγμή το τσιγάρο του στο στόμα μου, νιώθοντας σχεδόν τη γεύση των χειλιών του.

ΝΕΥΡΩΔΗΣ, ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ, ΕΚΔΙΚΗΤΙΚΟΣ.

Ο Λούσιαν Ρόλινς είναι ένας άντρας που αγωνίζεται να σβήσει τα σημάδια του κακοποιητικού πατέρα του, ενώ προσπαθεί νύχτα μέρα να χτίσει την αυτοκρατορία του. Όσο πιο πολλά χρήματα και πιο πολλή εξουσία αποκτά, τόσο πιο ασφαλής νιώθει.

Η ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΕΡΙΣΤΙΚΗ
ΜΙΚΡΟΣΟΜΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΡΙΟΣ.

Με τη Σλόαν τον δένουν ένα σκοτεινό μυστικό από το παρελθόν και μια εκρηκτική αμοιβαία αντιπάθεια στο παρόν.

ΟΤΑΝ ΟΜΩΣ ΟΙ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΞΕΛΙΣΣΟΝΤΑΙ
ΣΕ ΕΡΩΤΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ, ΟΙ ΦΛΟΓΕΣ ΦΟΥΝΤΟΝΟΥΝ
ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΠΙΛΕΟΝ ΑΝΕΞΕΛΕΓΚΤΕΣ.

Η ιστορία τους ωστόσο θα οδηγηθεί σε αδιέξοδο, καθώς η Σλόαν είναι έτοιμη για οικογένεια, ενώ ο Λούσιαν δεν μπορεί ούτε να διανοηθεί κάτι τέτοιο. Μέχρι τη στιγμή που θα έρθει αντιμέτωπος με την πιθανότητα να τη χάσει, οπότε θα κάνει τα πάντα για να την προστατέψει.

New York Times best seller

Amazon best seller

ΟΣΑ ΑΦΗΣΑΜΕ ΠΙΣΩ ΜΑΣ

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΣ: 28713